

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

ILLUSTRERAD TIDNING
FÖR SVENSKA MISSIONSFÖRBUNDETS YTTRE MISSION

UTKOMMER DEN 1 OCH 15 I VARJE MÅNAD

1 jan. 1917.

REDAKTÖR: J. E. LUNDAHL

N:r 1. Årg. 35.

Bidan efter Herren.

Es. 40: 31.

Av distriktsföreståndare *Joh. Hellström.*

Vid ett årsskifte, då tvenne tider möta varandra, må vi erinra oss det för den enfaldiga tron enda och nödvändiga ordet om den stilla bidan efter Herren.

Gamla förbundets tid samlade sig med hela sitt innehåll av lag och löfte och historia i en enda, allt förhärskande bidan efter Messias. Också var det gamla förbundet alldeles utan mening och mål, om det nya förbundets tid icke inbrutit. Sammalunda var israelitens gärning efter lagens föreskrift helt och hållet värdelös, där den icke uppbars och genomträngdes av bidan efter Messias, efter nya testamentets tid. Då Kristus kom, förklarade han också, att han kom för att fullborda lagen och profeterna (Matt. 5: 17). Och Paulus säger, att Gud gjorde, vad lagen icke kunde åstadkomma, då han sände sin Son (Rom. 8: 2). Som grund och utgångspunkt för nya förbundets tid hade

gamla lagförbundet sin enda och stora uppgift och mening.

Nya testamentets tid med sitt utomordentligt höga och sköna innehåll av Kristi frälsningsgärningar samlar sig i och genomtränges av enahanda bidan efter Herren. Förberett i det gamla testamentet och med fast utgångspunkt och början i Jesu första ankomst har det nya testamentets tid sitt mål och sin avslutning i Jesu andra ankomst i sitt rike. Alldeles utan mening och mål vore den nytestamentliga tiden, om den icke vore en förberedelse till det kommande rikets tid. Därför är det också den kristna tron med sin missionsgärning efter evangelium en alldeles fåfäng och värdelös ting, om den icke samlar sig i och uppbäres av bidan efter Herren och bidan efter hans rike.

Det gamla förbundet var ett övergångsskede till det nya förbundet och detta åter ett övergångsskede till rikets

tid. Och sålunda få de båda sin förklaring och sin fullkomning med gudsrikets uppenbarande. Bidan efter Herren är för dem båda lika och gemensam, såsom ock denna bidan rätt varder uppfylld med Kristi andra ankomst. Ty frälsningens resultat skall i sin fullhet komma med i riket.

Så är då bidan efter fridsriket själva huvudsatsen i denna tidsålders mening, är den ständigt förnyande kraften och riktlinjen för varje ädel strävan, det ständigt vägledande och värmande ljuset i denna tidens mörker och köld.

I det kristna troslivet ingår denna bidan som den allt behärskande faktorn och detta alldeles oberoende av tiden för rikets upprättande och är således nödvändig icke endast för dem, som leva kvar i tidslivet vid Kristi ankomst. Ty det är denna bidan allena, som ställer oss i rätt förhållande till Gud och därmed också i rätt förhållande till denna tid och till allt i denna tid. Hela troslivet står och faller med bidan efter rikets tillkommelse.

Den närvarande tidsåldern i allmänhet och läget just nu isynnerhet ter sig också med alla sina skarpa motsatser och brokiga blandningar som oavslutade och omblandaderäkenskaper i medveten eller omedveten bidan på revision. Också talar Kristus om sin ankomst under bilden av en räkenskap, såsom även rikets tid synnerligen utmärkes därav, att rätt och rättvisa skola skipas på jorden. Och då denna tid som ett främmande element upptagit synden, varigenom allt skadats i sin innersta rot och bringats ur sitt läge, skall rikets tid däremot inbryta med syndens borttagande och alltings återställelse.

Också är det sin rätt, som människan allra sist vill lämna. Och denna benägenhet borttages icke utan skärpes med tron. Ja, hela troslivet är en enda bidan att utfå denna rätt, och frälsningens resultat skall framstå just i skipandet av full rättvisa. Också säger Jesus, att Gud snarligen skall skaffa rätt åt sina utkorade, som ropa till honom både dag och natt. Det är rättvist för Gud, säger Paulus, att vederkvicka dem, som nu bedrövas. Men det kristna draget framträder just däri, att människan icke själv och i otid tager ut sin rätt utan bidar, tålligt bidar under denna tidsålder att utfå den av Herrens hand vid Kristi tillkommelse. Och först med rikets ankomst inbryter rättens tidevarv.

Mänskligheten bidar blödande sin förbrödring. Men denna kan endast komma ifrån Herren. Israels utkorelse och avgränsning från andra folk är på samma gång begränsningen av och början till förverkligandet av denna förbrödring. Ty just i Israel nedlades förbrödringens tanke för att utformas och taga rätt gestalt. I den nytestamentliga församlingen möter den äldre judiske brodern sin yngre broder av hedningen. Mänskligheten är här evangeliets andra begrepp. Evangeliet är alldeles främmande för allt partitagande; det står fritt och för sig självt upphöjt över världen och över allt i världen för att kunna komma till alla i världen. Och därför är också den kristna missionen förbrödringstankens bärare och befordrare.

Men ännu bidar mänskligheten sin förbrödring. Ty folkens uppdelning i från varandra avgränsade, med svärd försvarade riken tillhör ännu ett ofull-

komligt övergångsskede av mänskligt gemensamhetsliv, även om sådan uppdelning kan vara nödvändig för detta stadium. Den förödande strid och ödeläggelse, som står i samband med troners uppkomst och fall, med gränsernas flyttning fram och tillbaka, visar också, att förbrödringen står i bidan efter sitt förverkligande.

I Kristi rike, som vi bida, skola icke blott svärden vila eller folken vila på sitt svärd. Nej, där skola svärden omsmidas till plogbillar, såsom också spjuten skola varda vingårdsnivar. Då skola icke mer kortare eller längre fredsperioder omväxla med mer eller mindre blodiga och långa krigsperioder. Folken skola då icke längre öva sig för stridens dag, ty på friden skall ingen ände vara.

Den lögnens och sanningens sammanblandning, som på samma gång framställer den närvarande tidsåldern som ett stycke av helvetet och ett stycke av himmelen, kräver för varje oförvillat tänkande sin upplösning, sitt särskiljande. Världsåtern, som står mognande med både vete och ogräs,

bidar sina skördemän, och världslogen med korn och agnar skall rensas av kastoskovelv, såsom ock noten i världshavet skall dragas upp på stranden, där onda och goda skiljas åt.

Så bide du då i tron efter Kristi dag! Och stilla vare du i denna bidan! Ty den rättfärdige skall hava ro just i sin bidan efter Herren. Hans dagar äro icke räknade såsom jordelivets dagar, och han behöver därför icke brådska som den orättfärdige i medvetande av att den tillmätta tiden icke är lång. Med tiden vinner den rättfärdige allt.

Trons stilla bidan efter Herren försvagar icke och söver icke utan verkar en rätt iver för rikets ankomst, såsom denna också påskyndas av den väntande och trogne tjänaren. Därför skall ock vårt missionsintresse vara lika vaket och verksamt, som vår bidan efter Herren är fast och innerlig. Samle sig fördenskull under det kommande året all vår tanke och tro och gärning i en enda stilla och hoppfull bidan efter Kristi dag!

Ett gott nytt år! | Då vi nu skicka ut tidningens första nummer för år 1917, är det vår önskan att sända alla våra läsare, vänner och medarbetare en hjärtlig tillönskan om **ett gott nytt år**. Efter många tecken att döma kommer det nu ingångna året att bli ett av de märkligaste mänskligheten upplevat. Det

är icke omöjligt, att det fruktansvärda kriget under detta år kommer att avgöras. Därmed kommer en ny epok i mänsklighetens historia att inledas. Ty det är omöjligt, att det allmänna tillståndet efter den kris, som världen genomkämpat, skall kunna återgå till vad det var före världskrigets utbrott. Att den fredsappell, som från olika håll gjorts den sista tiden, skulle få något omedelbart resultat, var visserligen icke att vänta. Men en början är gjord och fredsrosterorna komma icke att tystna. Vi hoppas, att de må bli så starka, att de icke kunna motstås. Stora och svåra prövningar förestå utan tvivel mänsklig-

heten även under år 1917 — kanske svårare till och med än de redan genomgångna. Allt står i Herrens hand. Och även om fred blir slutet, ha vi därmed icke hunnit den tid, om vilken änglarna sjöngo den första julnatten, den tid, då friden skall råda på jorden. Men vi ha kommit förbi ett av de viktigaste vägmärkena på vandringen mot detta mål, det fridsrike, om vilket bibelns profeter och heliga siat. Och målet skall förvisso nås. Den bön, som Herren lärt oss: »Tillkomme ditt rike; ske din vilje såsom i himmelen så ock på jorden», skall gå i uppfyllelse, och år 1917 skall föra oss närmare den dag, då detta sker. Men genom nöd och död och blod och tårar går vägen.

Ja, år 1917 skall föra oss närmare det mål, varpå hela utvecklingen syftar, målet för Guds världsplan och Kristi frälsaregärning. Däri ligger ock borgen för, att det blir ett gott år, hvilka prövningar som än komma att möta oss under detsamma. Den allsmäktige och barmhärtige Guden står vid styret, och hans är riket, makten och härligheten i evighet.

I vår nyårsönskan ingår ock den förhoppningen, att Gud må bevara vårt älskade fosterland från krigets hemsökelser på samma sätt som han hittills så nådefullt gjort. Må vi ock i tacksamhet för de välgärningar, han låtit komma vårt land till del under denna fasansfulla tid, alltmera utgiva oss för hans tjänst och leva till hans ära.

Offerveckans insamling. | Från offerveckan i oktober hade intill den 30 december 1916 inkommit 85,369: 15 kronor. Denna summa överstiger med 8,000 kronor samma insamling året förut. Vi tacka Gud för hans nåd och hjälp.

Senast utresta missionärer. | Från de sist utresta missionärerna ha vi erhållit telegram, att de passerat Dakar

på Afrikas västkust den 26 december. I början av denna månad äro de, såsom vi hoppas, lyckligt framme på missionsfältet i Kongo.

* * *

Prenumeration. | Till alla våra medarbetare och understödjare bedja vi härmed att få rikta en hjärtlig uppmaning att göra, vad göras kan, för att så många som möjligt av våra församlingsmedlemmar må prenumerera på vår tidning. Det gäller ju församlingens eget arbete på de fjärran hednafälten. Det gäller Herrens stora rikssak ute i världen. Det vore väl icke för mycket begärt, om åtminstone halva antalet församlingsmedlemmar prenumererade på tidningen Missionsförbundet. Naturligtvis önskade vi helst, att tidningen funnes i varje hem och hos varje enskild person, som är ansluten till någon av Svenska Missionsförbundets församlingar. Men om vi icke våga hoppas på så stora ting, så skulle vi dock känna oss utomordentligt glada, om vi finge räkna halva detta antal som våra prenumeranter. Må Gud välsigna alla, som göra något för vår tidning och därigenom befordra missionens sak i världen! Särskilt under dessa allvarliga tider är det av vikt, att Guds församling känner sitt ansvar såväl i det ena som det andra avseendet.

* * *

Utlåning av skioptikon. | Vi bedja härmed att få göra en vänlig påminnelse om att vår Expedition står till tjänst med utlåning av skioptikonbilder från våra olika missionsfält, och vi hoppas, att många under den nu ingångna vintern skola göra sig nytta av de möjligheter, som härmed stå till buds för att skaffa sig kännedom om arbetet och förhållandena inom missionsarbetet.

På samma gång bedja vi att få meddela, att rekvisitioner av skioptikon-

bilder hädanefter måste vara åtföljda av ett intyg från vederbörande församling eller ungdomsförenings ordförande eller föreståndare, att bilderna komma att användas inom församlingens eller ungdomsföreningens verksamhet. Det har nämligen förekommit, att bilder, som rekvirerats, blivit använda för enskilda ändamål. Prospekt, innehållande villkor m. m. för utlåning, erhålles på Svenska Missionsförbundets Expedition.

* * *

Svenska Missionsförbundets ungdoms bönevecka | hålles nästa år ej omedelbart efter Ev. Alliansens bönevecka såsom hittills varit brukligt. På mångas begäran har den framflyttats en månad och hålles alltså först den 4—11 februari. Söndagen den 4 februari anordnas en ungdomens bönedag för fred. Övriga kristliga ungdomsorganisationer ha inbjudits att samma dag anordna fredsbönedag.

* * *

Personligt meddelande. | Missionär och fru *Malmqvist* i Kongo meddela

oss, att Gud skänkt dem en välskapad son den 9 sistlidne november. Må Gud välsigna föräldrar och barn!

Missionsskolans syförening.

I början av februari anordnas i Missionsskolan, *Lidingö*, den sedvanliga försäljningen till förmån för avlidna missionärers barn. Som ändamålet med denna försäljning är att bereda hjälp åt våra missionärsänkor till deras barns uppfostran, äro vi övertygade, att missionsvännerna särskilt i år, då dyrtiden mer än annars gör denna försäljning behjärtansvärd, önska att genom någon gåva, om än aldrig så enkel, bidra till ett lyckligt resultat. Bidragen böra för redovisningens skull åtföljas av givarens tydliga namn och adress. Alla paket adresseras till undertecknad, postpaket Missionsskolan, *Lidingö Villastad* och järnvägspaket Missionsskolan, *Värtan*.

Ruth Walfridsson.

Missionsskolan, *Lidingö*, den 26 dec. 1916.

Från vår yttre mission.

Där vår ungdom skall missionera.

Av *Nils Kullgren*.

Missionär *Nils Kullgren* i *Kina*, som av Kinakonferensen fått i uppdrag att uppföra S. M. U:s missionsstation i staden *Kishui*, har skrivit följande om ett besök på denna plats:

Just i dag har jag kommit hem från ett besök i *Kishui*, där ungdomens station skall byggas, och jag önskar meddela ett och annat därifrån.

Resan är rätt besvärlig, ty den måste göras dels med ångbåt, dels med kinesbåtar och slutligen i bärstol eller skottkärra, om man ej vill eller kan gå. Men att gå i solgasset, då det är över 30° C. i skuggan, det står man knappt ut med i längden.

Staden *Kishui* ligger två mil från Yangtsefloden inåt landet. Trakten är vacker, ja så vacker, att något liknande ha vi icke vid någon av våra andra stationer med undantag av *Ichang*. Det är höga berg och gröna kullar.

En flod med klart vatten rinner genom trakten och just förbi staden alldeles bredvid den tomt, som nu köpts för missionens räkning. Bergens färg är vit, nästan som marmor, och på kullarna växer tallskog m. m.

Tomten, där stationen skall byggas, är stor och rymlig, ligger bra och passar för sitt ändamål. Men staden verkar gammal och sliten. Nästan alla husen äro byggda av soltorkat tegel. Detta tål sol och värme men står dåligt emot regn, vilket gör, att husen se stötta och slitna ut. Gatorna äro steniga och gropiga och just så rena, som hundar och svin förmå att hålla

många andra för att åter lyssna till vår förkunnelse. O, detta himmelska evangelium, som aldrig blir för gammalt och som passar överallt! Vi ha några få kristna i staden. En av dem sade, då jag kom: »Guds stora nåd har skickat eder hit till oss. Må Herren nu välsigna edert arbet!» Detta passade så bra för mig just då, ty jag var icke så litet oviss i mitt hjärta, om Gud verkligen lett mina steg till denna plats. Detta sade jag ock till evangelisten på platsen, samt att jag fruktade för, att vi ej skulle komma att trivas där så bra som i Kienli. Han svarade: »Käre pastor,

Staden Kishui där S. M. U:s missionsstation är under anläggning.

dem. Ty dessa utgöra stadens renhållningsverk. Med ett ord sagt, staden är lik andra kinesstäder. Den ena kan just ej förebrå den andra något, utan det är, som ordspråket säger: Cha pub då = just ingen skillnad.

Nu något om människorna. Så långt jag kunde förstå, voro de icke på långt när så nyfikna som folket på andra platser, där vi varit. Men artiga voro de och tycktes glada över, att även de skulle få ett utländskt hus i sin stad. Då vi en kväll öppnade vårt gatkapell, fingo vi genast fullt hus. De sutto både länge och väl, och tidigt nästa morgon kommo de tillbaka jämte

bara Ni får hjärtat med hit, blir allt bra, men jag förstår så väl, att största delen av detta är kvar i Kienli, och då hjärtat och kroppen ej äro på samma plats, blir det oro där inne.» — Ehuru det kändes svårt för oss att lämna Kienli, söka vi naturligtvis sätta oss in i saken så gott vi kunna. Vi förlita oss på, att de unga i vårt hemland såväl som de gamla vilja bedja för oss och arbeta med oss. Ty bön och arbete misslyckas sällan.

Staden Kishui har något över 20 000 invånare. Det är ju icke så litet att börja med. Landsbygden däromkring torde icke vara så särskilt tätt befolkad,

av vad jag hittills sett. Men gott om folk finns det alltid i Kina. Herren lede oss uti allt!

MISSIONEN I KONGO

Vår nyaste missionsstation i Kongo.

Av Henning Lindgren.

Från Kolo, den plats i Franska Kongo, där vår nya station håller på att anläggas, har missionär Henning Lindgren sänt oss följande meddelande vilket må fylla oss alla med glädje och tacksamhet:

Jag anlände hit den 7 augusti. Det första, som måste göras, var att få bort gräset från tomten, och det gick ganska lätt genom att tända eld på det. Sedan fick jag 198 kvinnor att med sina hackor utföra resten. Såsom ersättning för sitt arbete fingo de var sin portion salt, vilket glädde dem mycket. Salt är nämligen det bästa de kunna få och mycket sällsynt här. Tre dagar efter min ankomst kommo 60 man och ville ha arbete. Jag kunde ju ej taga emot alla, men en del fick stanna.

Efter att ha bott där i nära två månader, fick jag omsider flytta in i den provisoriska bostad, som jag med de svartas hjälp uppfört. Den har lerväggar, grästack och jordgolv samt innehåller två rum. Hade ej luften varit så dimmig och fuktig denna tiden, hade jag kunnat flytta in i huset något förut, men nu måste jag vänta, tills väggarna torkat.

Sedan ha vi byggt kokhus, arbetarbostad, en enkel skollokal och bostäder för de 80 skolgossar, som nu i sex veckor gått i skola här och samtidigt arbetat. Minst 400 pojkar ha bett att få börja, men jag kan ej taga emot flera. Dels är det omöjligt att skaffa

uppehälle åt flera, och dels går det ej att övervaka ett större antal. En del gossar kunna redan alfabetet felfritt och börja nu stava små ord. Undervisningen sker uteslutande på franska. Deras underhåll går till 30 centimes (20 öre) pr gosse och vecka. Dessutom ha de fått ett tygstycke var till skynke, ty då de kommo, voro de alla nakna. Den dagen de fingo tyget, glömmar jag aldrig. Det var en syn, som skulle ha beskådats av alla missionsvänner, ja även av sådana, som intet intresse ha för missionen. Gossarna hoppade, klappade händerna, togo varandra om halsen, ja, en del hade stora tårar i ögonen.

Många sjuklingar komma dagligen och begära hjälp. Några ha fått mycket svåra sår läkta. Andra, som lidit av mask, ha blivit befriade därifrån. Allt detta har gjort, att alla sjuka nu komma hit och bedja om hjälp. Jag kan ej hjälpa hälften. Tid, krafier och kunskaper räcka ej till.

Mötena äro i regel väl besökta. En dag kom hövdingen i Kolo-byn med 60 män för att vara med vid mötet. På söndagarna besöker jag byar, som ligga närmast här intill. Alla äro glada, när jag kommer, och ännu har jag icke mött några fientligheter. På ett möte i Muleke-byn förra söndagen kommo t. o. m. kvinnorna med. Det måste anses som ett mycket gott tecken, ty kvinnorna äro i regel svåra att få med på mötena, upptagna som de ständigt äro på sina fält.

Det må även nämnas, att då jag kom hit, voro alla byar häromkring i katolikernas händer. Men dessa ha nu avlägsnat sig härifrån.

Att jag är omtyckt av folket, visas av följande. För en tid sedan uppstod slagsmål mellan tvenne byar, Kolo och Muleke. Kolo-borna sade, att jag var endast deras »mundele», men det tyckte ej Muleke-folket om, ty de menade, att jag hörde dem till lika mycket som Kolo. De kommo sedan hit och ville höra mina tankar. Då jag förklarade, att jag var hela bembestam-

mens »mundele», blevo de nöjda och gingo sin väg sjungande: »Hela bembestammens mundele».

Någon egentlig byskoleverksamhet har jag ännu icke kunnat börja, emedan lärare saknas. Men jag hoppas att om ett par månader få till stånd en skola i Muleke-byn.

MISSIONEN I OSTURKESTAN

Några drag från arbetet i Ost-Turkestan.

Av L. E. Högberg.

Kära missionsvänner!

Frid av Gud!

I ett föregående nummer av Missionsförbundet meddelade jag ett och annat från vårt missionsfält i Ost-Turkestan och vill nu fortsätta. Vår missionsstation i Jarkend är blott ett par år yngre än Kaschgarstationen. Den förra är belägen fem dagsleder från den senare. Vår första missionsstation i Jarkend var belägen inne i den tätast befolkade stadsdelen, låg mycket lågt och i följd därav mycket ohälsosamt. Det var högtidsdagar, när tomt till en ny station var inköpt och arbetet på dess uppförande fick begynna. År 1912 blev den del av densamma, som då ansågs behöfelig, fullbordad, och missionärer och verksamhet överflyttades dit. Den är högt belägen och utan tvivel den sundaste platsen i hela trakten. Den ligger mitt emellan gamla och nya Jarkend fast ett stycke ovanom den basargata, som förenar städerna. Först fruktade jag, att vår station skulle bli allt för avlägsen från stadsportarna, men min farhåga synes ha varit ogrundad. Under tiden, som verksamheten fortgått, har det visat sig, att tillslutningen av åhörare på mötena varit större här än på de andra sta-

tionerna. Och de sjuka, som behövt vår hjälp, ha vänt sig dit i större antal, än vad som skedde på gamla stationen.

Under de senast förflutna åren ha Nyströms och Stina Mårtenssons uppehållit arbetet i sjukhuset, Oskar Andersson har i huvudsak sysselsatt sig med översättningsarbete, Gerda Andersson har förestått barnhemmet och Ahlbert har arbetat i skolan. Då Oskar och Gerda Andersson skulle resa hem år 1915 och Stina Mårtensson för tillfället vistades i hemlandet, uppstod frågan, vem som skulle taga hand om barnen och barnhemmet. Då kallades jag och min hustru över från Jengi-Hessar till Jarkend. Min hustru tog hand om barnhemmet och skötte dess angelägenheter samt läste två timmar dagligen med de äldre flickorna, en timme i kristendom och en i engelska. På liknande sätt undervisade Ahlbert de äldre gossarna i kristendom. Så förbereddes dessa till dopet. Jag fick sysselsätta mig med sjukvård, praktiska och litterära arbeten. Delvis fick jag ock dela min tid mellan Jarkend och Jengi-Hessar. Detta gjorde, att min arbetskraft blev mer eller mindre splittrad, och sådant är ej så lämpligt.

I Jarkend är den rent andliga verksamheten mera lovande än på de övriga stationerna. Förhuden vår döptes där fyra personer, och några andra äro »sökare». Den infödda församlingen har här nio medlemmar. Det är ju en liten början, men vi hoppas på framtiden.

Vid konferensen på hösten 1915 blevo stora omflyttningar av arbetskrafterna gjorda. Vi fingo återgå till Jengi-Hessar. Arells förflyttades till barnhemmet i Jarkend, Ahlbert till Kaschgar och av de utkomna placerades David Gustavsson, Hilda Nordkvist och Hanna Andersson i Kaschgar, Elin Svensson i Hancheng, Elsa Andersson i Jengi-Hessar och Stina Mårtensson i Jarkend. Dessutom förflyttades Palmbergs trolovade, Inge-

borg Andersson, till Jengi-Hessar, i och med det att hon firade sitt bröllop. Genom att så många missionärer ankommo till vårt fält under en tid, då vi till följd av förhandenvärande omständigheter ej kunde utvidga vår mission genom upptagande av nya stationer eller nya arbetsgrenar, uppkom ett överskott av arbetskrafter synnerligast i Jengi-Hessar. Vi stodo nämligen fem missionärer på denna station, där arbetet kan utföras av tre.

Det litterära arbetet tar ju en rundlig tid, så som det f. n. är ordnat inom vår mission. Oskar Andersson har tillsammans med en infödd lärare översatt delar av bibeln, skolböcker etc. När det skett, ha manuskripten lämnats till litteraturkommittén, som måst granska och möjligen rätta, vad den ansett felaktigt. Därpå ha de överlämnats till tryckeriet. Detta granskningsarbete utföres stundom av kommittémedlemmarna medelst korrespondens, men detta tar mycken tid och kraft, varför vi även måste ha sammanträden. Men dessa rycka oss ur våra bestämda dagliga sysslor och taga också till följd av de långa avstånden mellan stationerna betydligt av tid i anspråk. När vi kommit över den första tidens svårigheter i detta hänseende, torde även denna apparat kunna förenklas. Men som varje missionsvän lätt kan tänka sig, är bibelöversättning, kristlig litteratur och skolböckers utgivande ett huvudvillkor för vår mission i Ost-Turkestan. Tänk, vilken välsignelse, att vi nu ha delar av bibeln, sångböcker, räkneböcker, almanacka, biblisk historia, traktater m. m. att använda i verksamheten! Endast den, som varit med, när man saknat allt detta, kan inse det fulla värdet därav.

Världskriget ha vi ej haft mycken känning av i Ost-Turkestan. Vål ha alla från Ryssland och Indien inkommande handelsvaror stigit i pris, och en del ha även uteblivit, men landets egna produkter ha icke stegrats i sam-

ma grad. När jag säger detta, synes det mig vara en ren motsägelse mot verkligheten, ty på de sista 7 å 10 åren ha nog alla landets produkter stigit med i runt tal 100 procent. Men som vi missionärer fingo våra avlöningar i rubel och denna under samma tid steg i kurs från 8 till 12 tänga och däröver, så utjämnades därmed betydligt den nämnda prisskillnaden. Men annat har det blivit under kriget. Nu har rubelns värde sjunkit från 12,5 till 4 tänga och därunder. Måhända har den sedan vår avresa sjunkit ännu mera. Vad som dock hittills i sin mån hjälpt missionen, har varit, att rubelns värde sjunkit även i Sverige, så att vi fått mera i rubel än vi före kriget erhöilo.

Bland kineserna i Ost-Turkestan rådde vid vår avresa en ej liten oro. Delvis berodde detta på deras förhållande till de utländska makterna, delvis på maktmissbruk av några mandariner. Vi ha haft en general där, som tillhört de så kallade tunganerna (kinesiska muhammedaner). Han har utövat ett verkligt skräckvälde. Först har han utpressat stora penningssummor av sina offer. När dessa ej förmått eller nekat utbetala det begärda, har han anklagat dem för delaktighet i de 1912 skedda mandarinmorden och helt enkelt skjutit ned dem. Hade han ostört fått fortsätta, skulle han inom kort ur denna kinesiska provins utrensat allt, vad kines heter. Han omgav sig på samma gång efter därvarande förhållanden med en stark soldatvakt. Man trodde sig ej om att på vanligt sätt inkalla honom till Urumtji — sätet för generalguvernören — och tillsätta en annan general här. De militära myndigheterna gävo honom därför order att sända soldatbevakning till en viss plats upp emot ryska gränsen, och samtidigt utsände de en annan general, som skulle taga hans plats. Den nyutnämnde generalen var just i antågande med sina trupper, då vi reste från Kaschgar. Vi veta därför

ej, huru denna sak avlöpte. Även »tao-tai», distriktsmandarinen, som endast innehaft sin plats ett par månader, blev avsatt, och en ny anlände i hans ställe. Det var ej utan, att man i Kaschagar undrade, vilka tider man nu ginge till mötes. Dessa kinesernas inre oroligheter komma även ryssarna att öka sin bevakning vid gränsen. Den muhammedanska befolkningen syntes lugn och helt oberörd av dessa politiska strömningar.

Vår verksamhet har även under dessa oroliga tider fått fortgå som förut. Visserligen ha vi sett oss förämlättna att vidtaga en del försiktighetsåtgärder samt att icke göra några utvidgningar i arbetet. Sjukvårdsarbetet fortgår oavbrutet, men svårigheten att erhålla medicin växer dagligen, och det man erhåller är stundom ända till tio gånger dyrare än i vanliga fall.

Då vår hemresa var bestämd och packningen avslutad, reste vi från Jengi-Hessar till Kaschgar. Där blevo vi uppehållna 16 dagar, varunder Raquette, Törnquist och undertecknad genomgingo ett manuskript till boken »25 år på obanade stigar», som vi hoppas få färdig före nästa generalkonferens. Jarkendstationen gjorde samtidigt en oförutsedd förlust av arbetskrafter, i det Nyström genom ett svårt lidande, som fordrade ett operativt ingripande, tvingades att med sin familj också resa hem. Trots det, att vi hade samma väg, vågade han ej invänta vårt sällskap utan reste några dagar före vår ankomst till Kaschgar. Vi kunna nu meddela, att han genomgått operation på Sabbatsbergs sjukhus och att denna lyckats så, att han redan är utskriven därifrån. Nyströms plats i Jarkend fick D. Gustavsson fylla. Vi ha således en normal besättning av missionärer ute på våra fyra missionsstationer. Detta är så mycket mera glädjande att veta, som vägen till eller från vårt missionsfält f. n. synes vara stängd. Postförbindelsen med missionärerna är

oregelbunden, men ej stängd. Kvartalslönerna ha hittills ankommit regelbundet, och det finnes hopp om, att en sändning av diverse saker även kan avskickas under närmaste framtiden.

Vår resa genom det krigförande Ryssland gick utomordentligt bra. Bergresan gynnades av det härligaste väder, och icke ens bergpassen voro fyllda av snö. Under järnvägsresan regnade det nästan ständigt, och landsvägar och bygator voro till den grad upplösta, att de syntes ofarbara, men vad gör det, då man får sitta i en varm järnvägsakupé. I Ryssland voro helt naturligt vissa försiktighetsåtgärder vidtagna med avseende på resande, men vi blevo över allt mycket human behandlade och nådde utan några som helst missöden vårt kära fädernesland.

Från våra medarbetare i Ost-Turkestan ombådos vi att framföra en hjärtlig och innerlig hälsning till alla missionsvännerna i hemlandet, och jag ber nu att på detta sätt få fullgöra mitt uppdrag. Samtidigt ville min hustru och jag sända alla missionsvännerna en innerlig nyårshälsning med tillönskan av mycken nåd och välsignelse från höjden.

Huru utomordentligt skönt kännes det icke här hemma. Vi komma från det torra inlands klimatet med heta somrar och kalla vintrar, där vi ständigt leva i den förtunnade luften på 4,500 fots höjd över havet. Vår hälsa syntes de sista åren taga mera skada härav än under föregående tider. När vi kommo ned till lägre regioner, kunde vi åter leva och röra oss utan andnöd och hjärtklappning. Men gäller detta det lekamliga, så har det i ännu högre grad tillämpning på det andliga. Därute är ett torrt och törstigt land, som synes absorbera all andlig livskraft. Även tyckes arbetet utsuga all kraft under den ständiga beröringen med muhammedaner och hedningar. Det fordras all Guds nåd för att man ej andligen

skall torka upp till en mumie. När man kommer hem och mötes med kärlek och deltagande av vänner och fränder, då erfar man andligen, vad man ser i naturen, då den törstande jorden fuktas av ett mildt vårregn.

Vid Jangtse's strand.

Purpurröd sig solen sänkte
Fjärran uti västerns sköt,
Då på flydda da'r jag tänkte
Och på sällhet, som jag njöt;

Hur jag i den gröna hagen
Vid min barndoms enkla tjäll,
Se'n mitt verk var slut för dagen,
Drömde på en mossig håll.

Nu en främling långt i Östern
Satt jag invid Jangtse's strand,
Fjärran från mitt hem i Västern,
Fjärran från mitt fosterland.

Tyst likt vålnader i natten
Flöto några båtar fram
Över flodens gula vatten;
Sänkt i sömn tycks varje man.

Fågelsång ej örat nådde,
Sångarn slumrat i sitt bo,
Kvällens stillhet ensamt rådde,
Överallt var lugn och ro.

Endast flodens brus jag hörde
Som en kör i kvällens frid;
Bruset varma känslor rörde,
Känslor båd' av ro och strid.

Hänförd drömmer jag nu åter,
Drömmer om min barndomstid,
Och mitt hjärta nästan gråter
Efter hemmet och dess frid.

Aftonvind, som sveper jorden,
Tag min hälsning, varm och kär,
Hälsa till mitt hem i Norden,
Till de kära, jag har där!

Säg, att minnets duvor svinga
Hän från Jangtseflodens strand
Till mitt hem, fast det var ringa,
Till ett älskat fosterland!

Smek så ömt de kinder kära! —
Du nog vet den bild jag ser.
Fjärran, men i tanken nära,
Varma blicken mot mig ler.

Vänligt lyste klarögd stjärna
Ner på drömmarn, där han satt.
Än han drömde här så gärna,
Men det mörknat re'n till natt.

G. Tonnér.

Från utresande missionärer.

Kirkvall, ombord å ångfartyget
»Stockholm» den 10 nov. 1916.

Kära missionsvänner!

Nåd och frid!

Medan vi vänta här, vilja vi sända
Eder alla vår avskedshälsning. Vi

skulle ha gjort det, innan vi lämnade
Sverige, men tiden räckte ej till.

Vi äro nu åter på väg till Kina —
min hustru för andra och jag för
tredje gången. Vi resa nu via Ame-
rika. Vi äro så innerligt tacksamma
till Gud, som öppnat väg. Då vi åter-
kommo till hemlandet, voro vi efter

allt ej blott trötta utan sjuka. Men vistelsen i hemlandet har gjort oss gott. Hälsa och krafter ha så småningom återkommit. Detta är bönhörelse. Härför prisa vi Gud. För min hustru gick det saktare än för mig att återvinna hälsan. Det var en stor glädjens dag för oss, då doktorn gav min hustru tillåtelse att få återvända till missionsfältet. Också äro vi innerligt tacksamma till alla dem, som under vår sjukdomstid visat deltagande förståelse och kärlek. Tack också för alla förböner! Nu först ligger en lång, lång färd framför oss och sedan en

»Vår ångbåt avgick från Göteborg den 30 november vid sextiden på morgonen. Frampå dagen blevo vi prejade av en tysk undervattensbåt men kommo undan med att styrmannen visade skeppspapperen. Till Newcastle kommo vi ej förrän på söndagsmorgonen. Flera av kamraterna fingo göra bekantskap med sjösjukan. Båten var ganska trång men besättningen mycket vänlig och allt gick öfver förväntan bra. Då vi kommo fram till Newcastle, hade missionär Orest samt en agent för Kongoångbåtsbolaget, vilka båda varit vid hamnen för att möta

Familjen Wennborg.

ny period på fältet. Vi känna som aldrig förr behov av att anbefalla oss i Guds hand, på samma gång vi vilja uppmana eder att komma ihåg oss i bönen. Bedjen för oss!

Tack och farväl!

Edra i Herren tillgivna

Stina och Fredrik A. Wennborg.

Brita-Stina.

Sigrid.

Från våra senast utresta Kongo-missionärer ha vi fått följande meddelande genom brev från missionär *Sam Hede*, daterat London den 8 december 1916:

oss, rest därifrån. Dock hade de underrättat vederbörande tjänstemän om vår ankomst, vilket hade till följd, att inga svårigheter av något slag mötte oss. Redan en timme efter det båten förtöjts, hade vi vårt gods lastat på vagnar för att köras till järnvägsstationen. Ett par officerare voro särskilt vänliga mot oss. De hjälpte oss att räkna godset och bistodo oss på allt sätt. Vid halv 12-tiden på natten till måndagen reste vi till London, där vi togo in på Skandinaviska Sjömanshemmet. Vi ha besökt en hel del olika myndigheter för passens skull och överallt mötts med vänlighet.»

Den 15 december passerade ångaren La Pallice på franska kusten och den 26:te Dakar på den västafrikanska.

Omkring den 2 eller 3 januari torde missionärerna vara framme i Kongo.

Kinaaftnar.

En missionsresa.

Av K. W. Engdahl.

Insjön den 13 dec. 1916.

Kära missionsvänner!

Frid av fridens Gud!

Som syster Elfrida Isaksson och jag hunnit vår sista plats under denna vår resa i Dalarna, där vi under några veckors tid fått hålla våra »Kinaaftnar», vilja vi genom vår missionstidning sända de kära vännerna på de platser vi besökt ett hjärtevarmt tack för all mot oss visad kärlek och gästfrihet.

Ehuru vägarna varit smutsiga och årstiden mörk och kall, ha vi dock haft glädjen att se många på våra möten. Och månet varmt tack ha vi fått mottaga för vårt besök, och mer än en har sagt sitt »välkommen tillbaka». Icke heller ha vännerna vid dessa möten tröttnat på att med sina medel bidra till hednamissionens härliga arbete.

I Korskrogen i Folkärna socken, den första plats vi besökte, hade vi den stora glädjen att sammanträffa med en gammal broder, som i 62 års tid varit med och predikat evangelium. Med vilken aktning trycker man icke en sådan kämpes hand, när man får den nåden! Han är nu 84 år gammal, och likväl cyklade han till mötena för några månader sedan. Det kändes så hjärtevärmmande gott, när han i avskedets stund nedbad över oss Guds välsignelse. Se vi ej korstecknet på en liknande stridsmans bröst? Det är i det tecknet, som han har segrat i dessa många års strider.

I By norra missionsförenings mis-

sionshus hade vi våra nästa möten. Trots de dåliga vägarna och regnet hade vi mycket folk. Det är i dessa trakter, som den Gud varmt hängivne brodern, f. d. predikanten Öberg, under många år verkat Herrens verk.

Från By reste vi till Fors station, där vi i Folkärna missionsförenings lokal höllo de närmaste mötena. Utom »Kinaaftnarne» där hade vi glädjen att få tala på ett missionsmöte i Lunds missionshus på söndagen.

På väg till vår nästa plats fick jag tillfälle att hälsa på vännerna i Hedemora. Som läkare i våras ordinerade en sommarvistelse i Dalarna för min hustru på grund av hennes mångåriga luftrörskatarr och hosta, ledde Gud det så, att jag blev kallad till »sommarpredikant» där. För mig personligen blev det en prövande sommar på grund av ett slags yrsel eller »gungningar» i huvudet, som jag en tid lidit av. Dessa kändes svårast, när jag skulle predika. Men vi tackade Gud innerligt för den tid, som vi fingo tillbringa där bland de kära missionsvännerna. Våra sju barn hade aldrig haft en så härlig sommar.

Sedan bar det iväg till Gustafs. Predikanten där var ute på en längre resa i Dalarna, men vi mottogos dock på det hjärtligaste av fru Söderholm, i vars hem vi skulle få gästa. Här hade anordnats ett särskilt möte för kvinnor, som var väl besökt. — Medan vi voro i Gustafs, började det snöa, och marken kläddes för några dagar i härlig vinterskrud.

Djurås i Gagnef var nästa plats. Här leddes mötena med stort intresse

av predikant Lekselius. »Vi äro alltid glada, då vi få mottaga besök av en missionär, och nu ha vi fått två, vilket gör vår glädje större», yttrade han bland annat vid första mötets början. Vi kände oss genast som hemma bland vännerna, och några bröder av den gamla stammen tryckte varmt våra händer. Vi hade fyra möten i Djurås, och på alla kändes det gott att tala.

Och så kommo vi slutligen till Insjön. Jag fick där gästa hos mina gamla vänner predikant Eklunds. Denne broder har nu i 40 år predikat evangelium, mest som resepredikant, och hade just kommit hem från en 2 1/2 månaders resa. Huru borde icke de unga i våra församlingar — och även en viss klass »gamla» kristna — ära och vörda dessa gamla trogna Herrens vittnen, som fått utföra ett stort arbete i det tysta, och vars frukter vi få njuta av. Det har utförts flera »storverk» i Guds rike, än många ha

en aning om, och det av män och kvinnor, vars namn aldrig burits på ryktets vingar. Men de äro väl kända på högsta ort.

På denna vår sista plats hade vi ett mycket skönt barnmöte, då 150 barn, trots regn och ovanligt smutsiga vägar, hade infunnit sig. Jag har sällan talat till barn, som med sådant intresse och under en sådan mönstergill stillhet lyssnat till, vad man haft att berätta för dem från Kina. — Tvenne av platsens folkskollärare hade även vänligheten att infinna sig till detta möte.

Till sist få vi sända våra varmaste hälsningar till alla vännerna och ett hjärtligt tack till de familjer, där vi fingo gästa. »Kinesiskan» reser över Rättvik ner till Småland, där hon ämnar fira jul och jag till mina kära i Stockholm.

Eder i Herren tillgivne broder

K. W. Engdahl.

När och fjärran.

Den katolska missionen.

Det är intressant att se, huru på de senare åren den katolska missionen allt mera ryckt upp sig till ett högre plan. Delvis torde detta vara att tillskriva de impulser den på sista tiden fått från den protestantiska missionen och särskilt genom Edinburgkonferensen och dess fortsättningskomité.

I en katolsk katekes i Tyskland har man infört missionen bland de särskilda huvudämnen. Helt nyligen har ock den nya katolska katekesen i Förenta Staterna fått en avdelning om missionen. Under titeln »Kyrkans utbredning» läses där bl. a.:

»På det att kyrkan ständigt må utbredas, måste missionärer bli utsända, vilka förkunna evangelium för hedningarna. Så lyder Kristi uttryckliga befallning. De som skola gå som missionärer till

hedningarna, böra av Gud därtill vara kallade och av kyrkan utsända. De övriga kristna böra understödja missionärerna genom böner och frikostiga gåvor: 1) emedan varje kristen är pliktig att verka för sin himmelske Faders ära efter sina krafter; 2) emedan på denna väg många själar bliva räddade, som eljest skulle gå evigt förloerade; 3) emedan man härigenom förvärvar sig själv stor nåd och en härlig lön i himmelen. Låt ingen dag gå förbi utan att bedja ett Fader Vår för hedningarnas omvändelse. Bliv även, så vitt möjligt är, medlem av någon förening, vars syftemål är att understödja missionen.»

Måne icke de protestantiska kyrkorna ha något att lära härav, och varför icke även Svenska Missionsförbundet i sin söndagsskoleverksamhet?

Missionsförbundet.

Åter har vår tidning fullbordat ett år. Dess 34:de årgång är avslutad och den 35:te börjar. Vi tacka Gud för hans hjälp och välsignelse under det flydda året och bedja, att han under det nu ingångna måtte låta samma nåd — om möjligt i ökat mått — vila över vår tidning. Dess uppgift är att sprida kunskapen om Kristi segertåg i världen — hur han går fram bland Österns miljoner och bland Afrikas mörka skaror — huru hans vittnen under kamp mot andar, människor och naturmakter vinna den ena själen efter den andra för honom och tända det himmelska ljuset över allt vidsträcktare område.

För att tidningen på ett ännu bättre sätt än hittills skall kunna fylla sin uppgift såsom ett förbindelseorgan mellan församlingarna i hemlandet och arbetet på de yttre fälten ha vi för år 1917 vunnit ett antal medarbetare inom predikantkåren särskilt för behandling av frågor rörande den yttre missionen såsom ett moment i den offentliga predikan, i församlings-, ungdoms- och söndagsskolverksamheten o. s. v. Dessutom komma vi att utgiva särskilda specialnummer för skildring av missionsstationer, arbetsområden m. m. Vi tro, att tidningen härigenom skall vinna i värde på samma gång som verksamheten i stort gagnas.

Tidningen kommer dessutom såsom förut att innehålla:

ledande uppsatser i missionsämnen;
brev från Svenska Missionsförbundets missionärer;
meddelanden från Missionsförbundets Expedition och från styrelsens sammanträden;
meddelanden från världsmissionsfältet;
kortare notiser från »när och fjärran»;
poem.

Redovisningar över influtna gåvomedel införas i särskilda häften, som kvartalsvis medfölja tidningen.

I regel är varje nummer illustrerat.

På grund av de oerhört stegrade pappersprisen måste tidningens pris för nästa år något höjas på samma gång som omslagen komma att tagas bort. Priset blir kr. 1: 60 vid postprenumerat och kr. 1: 35 på Expeditionen, då minst 5 ex. rekvireras under en adress.

Den, som samlar prenumeranter och tager tidningen genom posten, erhåller vid insändandet av kvitton på minst 6 prenumeranter 25 öre i provision för varje exemplar. Då tidningen rekvireras på Expeditionen, lämnas vart 11:te exemplar gratis.

Till utlandet kostar tidningen kr. 2: 75 pr år.

Redaktionen.

Nya böcker.

Varde ljus. Svensk missionskalender för 1917. 25:te årg. Redigerad av Joh. Lindgren. Ev. Fosterlandsstiftelsens Förlag, Stockholm. Pris kr. 1: 25.

Denna kalender, som nu firar 25-årsjubileum, har under årens lopp gjort sig känd för sitt synnerligen gedigna och intressanta innehåll. Kalendern grundades av professor A. Kolmodin och redigerades sedan av honom under 18 år, varefter missionsdirektor Lindgren övertog densamma. Årets kalender står ej de föregående efter i något avseende. Den väl utförda titelplanschen av professor emeritus W. Rudin, Fosterlands-Stiftelsens förste missionsföreståndare, är ock värd ett särskilt erkännande.

Restur

för

Kinamissionär B. E. Rydén.

Jan. 5—7 Finspång (Missionsförbundets kvartalsmöte), 8 Sonstorp, 9 Borggård, 10 Ruggestorp, 11 Ljusfullshammar, 12 Prästköp, 13, 14 Fjällmo, 15 Doverstorp, 16 Össby, 17 Ölstad, 18 Melby, 19 Lämmetorp, 20 och 21 f. m. Latorp, 21 e. m. Sandudden, 22 Björkö, 23 Bårdstorp, 24 Skärblacka.

Kollekt upptages tacksamt för Sv. Missionsförbundets Kinamission.

Svenska Missionsförbundets tidningar:

Missionsförbundet

35:te årgången 1917

Illustrerad tidning för Svenska Missionsförbundets yttre mission

utkommer den 1:sta och 15:de i varje månad och innehåller ledande artiklar i missionsämnen, brev från missionärer, meddelanden från Missionsförbundets Expedition, underättelser om andra missioner, biografier över mera bemärkta missionärer, missionsberättelser för barn m. m.

REDAKTÖR:

J. E. Lundahl.

Priset är kr. 1: 60, då prenumerationen verkställs på posten, och kr. 1: 35, då den sker på expeditionen och minst 5 ex. rekvideras att sändas under en adress.

Den, som samlar prenumeranter och tager tidningarna genom posten, erhåller vid insändande av kvitton på minst 6 prenumeranter 25 öre i provision på varje ex. Då tidningarna rekvideras på expeditionen, lämnas vart 11:te ex. gratis.

Till utlandet kosta tidningarna kr. 2: 75.

Pietisten

76:e årgången 1917

Illustrerad tidning för uppbyggelse och inre mission

utkommer den 8:de och 22:dra i varje månad och innehåller uppbyggelseartiklar av P. W. m. fl., svar på brev, insändare i dagens religiösa och kyrkliga spörsmål, biografier, meddelanden från verksamhetsfältet, handledning vid bibelsamtal, meddelanden från Missionsförbundets Expedition m. m.

Textutredningarna för söndagsskolan tryckas i särskilda häften, som kvartalsvis medfölja tidningen.

REDAKTION:

P. Waldenström. J. P. Norberg.

Ungdomsvännen

21:sta årgången 1917

Illustrerad tidning för Svenska Missionsförbundets Ungdom (S. M. U.)

utkommer den 5 och 20 i varje månad och innehåller ledande uppsatser, biografier, skildringar ur livet, goda berättelser och poem, brev från ungdomens missionärer, meddelanden från ungdomskommittén m. m.

Priset är kr. 1: 70, då prenumeration verkställs på posten. På expeditionen kostar tidningen kr. 1: 60, då minst 5 ex. tagas under en adress.

Den, som samlar prenumeranter och tager tidningen genom posten, erhåller vid insändandet av kvitton på minst 6 ex. 25 öre i provision på varje ex. Vid rekvisition av 10 ex. och däröver på expeditionen lämnas vart 6:e ex. gratis.

Till utlandet kostar tidningen kr 2: 75.

REDAKTION:

Theodor Anderson. Bruno Nyström.

Barnavännen

34:de årgången

Illustrerad tidning för barn i hem och skola utkommer under 1917 till varje söndag med åttasidigt nummer.

Tidningen innehåller ledande uppsatser över något Guds ord, längre och kortare berättelser, skildringar ur naturen och livet, berättelser från missionsfälten i Kina, Kongo, Ost-Turkestan, Ryssland och andra orter, där Missionsförbundet upptagit verksamhet.

Tidningens pris å postanstalt är kr. 1: 45. På expeditionen kostar tidningen 1 kr. för exemplar, då minst 10 ex. tagas på en hand. De sändas då under korsband kostnadsfritt till rekvisenten.

Som gratisbilaga följer söndagsskolans textbok för 1917. Dessutom utgives ett sextonsidigt värnummer för söndagsskolornas sommarfester i färgtryck och likaså ett sextonsidigt julnummer i färgtryck, som i viss mån kan ersätta en mindre jultidning.

REDAKTION:

Anna o. J. B. Gäuffin.

Svenska Missionsförbundets Förlag, STOCKHOLM.